

Toimittajalta.

Suomennan tähän nyt, niinkuin syyskuussa lupasin, H. P. Blavatskyn Mr. Sinnett'ille kirjoittamien kirjeiden kokoelmasta otteen kirjeestä n:o 106, joka puhuu jesuiitoista ja niiden yhteydestä politiikan y. m. kanssa.

Yksityinen ja salainen

. . . Olisi ehkä hyvä, jos jesuiitat tyytyisivät pitämään vapaamuurareita pilanaan sekä vastustamaan teosofeja ja salatieteilijöitä käyttämällä protestanttista papistoa „kätyrinään“. Mutta heidän vehkeilyillään on paljon laajempi tarkoitus ja niitä hoidetaan semmoisella huolella pienimpiä yksityiskohtia myöten, ettei maailmalla yleensä ole siitä aavistustakaan. Kaiken he tekevät saattaakseen ihmiskunnan kokonaisuudessaan takaisin siihen passiivisen tietämättömyyden tilaan, jonka he hyvin tietävät ainoaksi ehdoksi, minkä avulla pystyvät saavuttamaan päämääränsä: yleismaailmallisen despotismin.

Vanha sivu, joka valtiomiesten sokeuden takia hylättiin Englannin historiasta yhdeksännellätoista vuosisadalla, tulee liitettäväksi siihen kahdennellakymmenennellä, jolloin on *liian myöhäistä*.

Europän suurin valtiomies, ruhtinas Bismarck, on ainoa, joka tarkasti tuntee kaikki heidän salaiset vehkeilynsä *oman yksityisen Schwarzwaldissa asuvan adeptinsa kautta*. Hän tietää, että jesuiittain pappisviekkauksen pyrkimyksenä aina on ollut herättää tyytymättömyyttä ja kapinallista mieltä *kaikissa maissa* edistääkseen omia tarkoituksiperiään. Siitä johtuu näennäinen ystävyys paavin kanssa. Pitäkää silmällä „kunniallisten asiamiesten“ toimenpiteitä ja oppikaa näkemään selvästi. Tuo mitä suurin ja *kaukonäköisin* mies sanoi puheessaan Saksan valtiopäiville joulukuun 5 p:nä 1874, että Würtembergin lähettilään ja paavin nuntsion välisessä keskustelussa jälkimäinen röyhkeästi ja ylpeästi huudahti: „Rooman kirkon oli *pakko turvautua vallankumoukseen* ainoana keinona ylläpitääkseen oikeutettua asemaansa“ (*Times*, jouluk. 7 p:nä 1874). Tämän kyynillisesti avomielisen tunnustuksen jälkeen olemme täysin oikeutetut päättämään, että vallankumoushankkeet kapinoiden ja väkijoukkojen mielten kuohuttamisen muodossa yltympäri Eurooppaa ja *muualla* tapahtuvat jesuiittain hyväksymisellä ja heidän salaisella avullaan. Niinpä tarjoaa meille brittiläinen valtakunta esimerkin: *vanha* Englanti on kuolemaisillaan, hänen hetkensä ovat luetut. *Times* totesi elokuun 11 p:nä 1885, että

„melkein kaikki (room.kat.) prelaatit olivat antaneet kannatuksensa irlantilaiselle kansallisliigalle“. Seuraavan syyskuun 9 p:nä *Times* kertoi, että „rikosten ja väkivallan tekojen järjestely edistyi Irlannissa nopein askelin kansallisliigan turvissa ja *kansan hengellisten johtajien siunaamana*“.

Menneinä aikoina ei ainakaan mikään maa ole paremmin ja menestyksellisemmin kuin Englanti pitänyt puoliaan paavilaisuuden sekaantumista ja kavalia yrityksiä vastaan. Senpätähden ei ole ainoatakaan maata, jota jesuiitat mieluummin paloittelisivat ja hävittäisivät. Yllä mainittujen tunnustusten nojalla voimme täydellä syyllä päättää, että jesuiitat ovat organisoineet sekä välillisesti ohjanneet ja neuvoneet koko feeniläistä salaliittoa ja kaikkia sen yhteiskunnallisia toimenpiteitä. Että niin oli, myöntävät ne, jotka seuraavat heitä läheltä.

Ennen muinoin Englannilla oli valtiomiehiä sellaisia kuin Pitt ja Castlereagh, jotka olivat maalleen uskollisia ja helposti tekivät tyhjiksi jesuiittain salaliittohankkeet Irlannissa. Huomattuaan tämän jesuiitat siitä lähtien ovat, tavallisella maallisella viekkauksellaan ja kärsivällisyydellään, miettineet keinoja, millä tavalla pystyisivät taistelemaan englantilaisten valtiomiesten uskollisuutta vastaan. He ovat julkisesti tunnustaneet aikovansa lopettaa, ainakin pysäyttää englantilaisen poliittisen koneiston pyörinnän *käännyttämällä maan johtomiehet katolinuskoon*. Koko maailma tietää heidän voittaneen puolelleen muutamia rikkaimpia, aatelismiehiä y. m. . . .

Niinkuin jo sanoimme, jesuiitat ovat myöntäneet aikovansa lietsoa vallankumouksia voittaakseen mitä pitävät oikeutenaan. Englannissa on nykyään julkisia puhujia, jotka yllyttävät kapinaan. Eikö ole tästä tehtävä se johtopäätös, että nuo ovat jesuiittain lähettejä? Nämä tiedot annetaan sitä varten, etteivät ainoastaan salatieteilijät, vaan myöskin kansat, yhdyskunnat ja yksilöt ymmärtäisivät olla edeltäkäs in varoitettuina varuillaa niitä vastaan, joita emme lainkaan epäile sanoa ihmisrodun vihollisiksi. Yleisesti tunnettua on, että jesuiittain kollegio on Roomassa. Ei ole yhtä hyvin tunnettu, että muutaman vuoden aikana heidän päämajansa itse asiassa on ollut Lontoossa ja oli jo, ennenkuin heidät karkoitettiin tasavaltalaisesta Ranskasta. Sitten heitä kerääntyi joukottain Englantiin, ja he saivat tulla, englantilaisten osoittaessa tavallista välinpitämättömyyttään.

Salatieteen tutkijat tietäkööt, että vaikka jesuiitat vehkeillään ovat saaneet maailman yleensä ja englantilaiset erikoisesti uskomaan, ettei ole olemassa mitään semmoista kuin magia, ja nauramaan *mustalle* magialle,

nämä samat viekkaat ja kavalat vehkeilijät itse pitävät magneettisia istuntoja ja muodostavat magneettisia ketjuja keskittämällä *joukkotahtoaan*, kun heillä on jokin erikoinen asia ajettavanaan tai kun tahtovat vaikuttaa johonkuhun tärkeään henkilöön. Myöskin he käyttävät rikkauksiaan tuhlaavasti, kun tahtovat auttaa jotakin suunnitelmaa. Heidän varallisuutensa on suunnaton. Kun äskettäin heidät karkoitettiin Ranskasta, toivat he mukanaan niin paljon rahaa, ostaen osalla rahoistaan englantilaisia valtio-obligatsioneja, että nämä heti nousivat tasa-arvoon, kuten *Daily Telegraph* silloin huomautti. Saattaa koitua aika, jolloin heidän rikkautensa väkivallalla otetaan heiltä ja annetaan köyhille ja heidät itse jätetään armottomasti tuhottaviksi kaikkien kansojen ja väkijoukkojen yleisesti kiroomina. On olemassa jumalallinen oikeus, jota nimitetään *Karmaksi*, vaikka se usein antaa pahantekijäin jatkuvasti menestyä vuosisatojen aikana. Mutta sillävälän – kellä on korvat, „hän kuulkoon“.

*

Ylläoleva kirje ei ole tavallinen kirje. Madame Blavatskyn käyttämä monikkomuoto „me“ osoittaa selvästi, että hän kirjoitti toisenkin – ehkä Mestarinsa – nimessä tai että tämä toinen kirjoitti hänen kauttansa. Kirjeen sävykin poikkeaa H. P. B:n tutunomaisesta eloisasta tyylistä. Mutta sisältö on tärkeä ja valaiseva.

Suomennan nyt vielä toisen kirjeen – kokoelman n:o 88, – josta taas tunnemme Madame Blavatskyn kirjoitustavan:

Maanantaina.

Rakas Mr. Sinnettini,

Teidän kirjeenne liitteineen saapunut. Niin, mitä voin sanoa Mr. Sergeantin ennustuksesta muuta kuin – hän on oikeassa. Jos hän tietää sen astrologisesti ja intuitiivisesti, tiedän minä sen *aurasta* joka kerta kun ajattelen Indiaa, Egyptiä ja toisia maita. Kaikki keskipiirien kirotut peikot; kaikki myrskyn haltiat, kaikki pyörretuulen, veden, tulen ja ilman kummitukset valmistautuvat rinnatusten ja tahdissa maan päällisten asujainten valmistelujen kanssa. Mutta mitä hyötyä on siitä, että kertoisin teille, mitä näen ja tunnen ja kuulen ja tiedän? Te olette *vanhoillinen*, syvän veden tory, ja minun maamieheni ovat tyhmeliinejä, narreja ja pässinpäitä. Ei heillä ole arvokkuuden tuntoa eikä tunnetta siitä, että suuri vääryys on

tehty. Ajatelkaa nyt: teidän Lady Isabella Stuart (eli Stewart), Salisburyn tytär, otetaan vastaan Moskovassa kuin kuningatar, syö päivällistä kenraalikuvernöörin, ruhtinas Dolgoroukin (tuon vanhan yömyssyn!) seurassa ja liehittelee keisarillisen henkivartioston kanssa, ja Katkoff kirjoittaa, että hänet otettiin vastaan sitä paremmin ja sitä suuremmilla kunnianosoituksilla, jotta selvemmin näkyisi ero sivistymättömien venäläisten karhujen ja hänen sivistyneen „pappansa“ välillä – joka julkisesti soimasi Venäjää „petolliseksi huijariksi“ ja vararikontekijäksi. Niin, ystäväiseni, totta on, eikä hyödytä salata sitä, surukseni ja huolekseni: Venäjä on musta hillitystä vihasta ja paisuu kuin – no, en tahdo sanoa niinkuin sammakko härän edessä – vaan niinkuin tulivuori, joka on purkautumaisillaan; ja minut saa merkitä hupsujen kirjoihin, jollette käsitä sitä ennemmin tai myöhemmin. Ja kuka sillä välin saa maksaa sakot? Tietysti H. P. B., „O. L.“ (vanha rouva), yhtä paljon mustatun ja parjatun „O. G.“n¹) luonnollinen kohtalotoveri – sillä tässä minä istun, epäiltynä osallisuudesta „miljoona frangin“ rautatievarkaudestakin, enkä pääse kotiin.

Voi kuinka katkerasti vihaan teitä molempia, Englantia ja Venäjää! Jospa purisitte toisianne kuonoon ja häntään niinkuin Kilkenny kissat ja antaisitte kunnan ihmisten elää rauhassa ja kuolla kotona! Niin, ettepä te kauvan liehittele Lady Isabellan „Papan“ kanssa – hän jo kierii alaspäin, ja te saatte vielä kerran selkäänne vanhan Gladstone-luopionne. En voi sitä auttaa. Olen yksinäni, ja yksinäisyyteni johdosta päästä melkein sekaisin. (Pidän nuorta Fawcettia matkan päässä ja puhun hänen kanssaan ainoastaan viisi minuuttia iltaisin – koko muu aika on oveni lukossa. Vain kasvattaakseni häntä pois siitä luulosta, että, koska hän on englantilainen ja minä venakko, minä olisin hänen edessään nelinkontin) – ja minä olen lukenut enemmän sanomalehtiä muutaman nyt kuluneen kuukauden aikana kuin ennen koko iässäni. Uskon, että aion heittäytyä politiikkaan nyt, kun olen lähellä auringonlaskuani; ja kostaa *okkultisesti* hieman teidän kansallenne, joka on ristiinnaulinnut ja yhä ristiinnaulitsee minua joka päivä. *Aion*; en laske leikkiä. Mutta teistä pidän huolta, sillä mitä vahinkoa te olette minulle tehnyt, se ei ollut tahallisesti tehty, ja te olette olleet minulle *melkein katkeamatta* mitä parahin ystävä. Vaan enpä koskaan ajattelekaan

---

¹) Arvatenkin „Old Goose“, s. o. „vanha hanhi (pässinpää)“, toisin sanoen eversti Olcott. P. E.

teitä englantilaisena, vaan – no niin, semmoisena kuin olitte kaksi tuhatta vuotta sitten. Olitte siivo poika; vain liian ahneesti epäpuhtaan sukupuolen kantapäillä.

Oletteko lukenut viimeisestä (helmikuun) *Theosophistista* Subba Row'n esitelmän Bhagavad Gitasta? Jollette, niin lukekaa – sivu 301 alusta loppuun. Olen juuri vastannut erääseen kirjoitukseen, joka ilmestyy samalla kertaa – paitsi jos Cooper Oakley ²⁾, Subba Row'n *ame damnée*, kähmi sen pois. Mutta Judge ei sitä tee ³⁾, ja olen varma siitä, että te tulette iloitsemaan vanhoillisessa sydämessänne, niinkuin ette koskaan vielä ole iloinneet mistään niin teosofisesta. Fawcett sanoo, että se on mitä musertavin vastaus; artikkeli, joka on yhdellä kertaa harkittua kohteliaisuutta ja „ystävällistä ihailua“ – ja että olen pannut hänen syömään omat sanansa. Hän varmasti saa ruoansulatushäiriöitä ja vatsapuruja.

Te pyydätte neuvoani L. L. (Lontoon Looshi) asiassa. No, koska kysytte minulta, huvittaa teitä ehkä kuulla, mitä Mestari kerran toisensa perästä on huomauttanut L. L:sta. En voi toistaa teille hänen sanojaan, mutta niiden hengen löydätte *Ilmestyskirjan* tekstistä, III: 15 ja 16. Arvostelkaa itse, ja minä jätän teidät tekemään omia johtopäätöksiänne. Näin ollen on mikä tahansa, joka yllyttää uuteen aloitteeseen, parempi kuin toimettomuus. Jos vielä jäätte hetkeksikään nykyiseen letargia-tilaanne, niin teidän L. L:nne on vuoden päästä oleva sammalen ja mudan peitossa ja itse läkähdytte omiin tuotteihinne (*moraalisiin*, tarkoitan). Mitä hyödyttää kysyminen? Teidän täytyy tietää, että Mestari *ei saata* olla tyydytetty. Kukaan *ei voi* „istua nenällemme“ eikä teitä voida *murskata*, koska Don Juan on mennyt ja Pyhä Theresa ⁴⁾ on nyt yhtämittaa uskonnollisissa *haltiutiloissa*, sillä minä saisin hyvin pian tietää kaikki tämän kauhean salaliiton vehkeet muutamien teosofien kautta – koska he eivät salaa mitään minulta, ja sitten minä tekisin tyhjäksi kaikki nämä ranskalaiset suunnitelmat. Tahdon, että Seura jatkaa työtään yhä edistyen ja ettei sitä häiritä minkäänlaisilla poliittisilla selkkauksilla. Olen valmis tulemaan kunniattomaksi *ilmiantajaksi* englantilaiselle hallituksellenne, *jota vihaan*, heidän tähtensä, *minun Seurani*

---

²⁾ Toimitti *Theosophistia* eversti Olcottin ollessa matkoilla. P. E.

³⁾ W. Q. Judge toimitti Amerikassa omaa lehteä *The Path*. P. E.

⁴⁾ „Don Juan“ ja „Pyhä Theresa“, kaksi Lontoon Looshin jäsentä. P. E.

ja rakastamieni hindulaisten takia; – niin, rakastamieni, vaikka kaksi heistä, M. ja B., *valheillaan* joka päivä tallaa kunniani, nimeni ja maineeni lokaan. Mutta en minä näiden kahden *epäonnistuman* takia lakkaa rakastamasta Mestarini kansaa. Ah, jospa Mestari vain näyttäisi minulle tien! Jospa Hän vain suvaitsisi sanoa, mitä minun on tekeminen pelastaakseni Indian uudesta verenvuodatuksesta, siitä, että satoja ja kukaties tuhansia syyttömiä uhreja hirtetään muutamien rikollisten takia. Sillä tunnen, että oli tehty vahinko kuinka suuri tahansa, englantilaiset ne kuitenkin lopulta vievät voiton; Mestari sanoo, että hetki, jolloin teidän englantilaisten täytyy vetäytyä pois, ei ole vielä lyönyt eikä se lyö – *ennenkuin ensi vuosisadalla* ja niin myöhään, että „Denniekin on vanha, vanha mies“, kuten K. H. sanoi joku aika sitten. Sentähden se merkitsee vain hetkellistä häiriötä, omaisuuden hävittämistä, ihmisten hirttämistä – jotka ovat syyttömiä, ja toisten ylistämistä, jotka ovat olleet aiheuttajina. Tiedän sen. Ja ajatella, että tässä minä olen, Indian ovet suljettuina *nenäni edessä!* Että todella teidän hallituksenne on niin tyhmän lyhytnäköinen, ettei se näe, että en ainoastaan en ole ehkä koskaan ole ollut *venäläinen vakoilija* – vaan että T. S:n koko menestys, edistys ja hyvinvointi riippuu siitä, että Indiassa kaikki on rauhallista vuosikausia eteenpäin.

Mitä nyt hyödyttää kirjoittaa teille tämä kirje, jollette usko? Kirjoitan, koska pyysin lupaa niin tehdä, ja sain luvan, jota seurasi kuvaava olkapäiden kohautus, minkä tulkitsin merkitsevän: „ei siitä ole hyötyä eikä vahinkoa – hän ei usko teitä“. Mutta kaksi kuukautta sitten Mestari sanoi minulle, että asia *oli* vakava. Venäjä nyt ei onneksi tiedä siitä mitään. Niin ainakin kirjeenvaihtajani selittävät minulle. Mutta jos se tietäisi, – minä totta tosiaankin olisin hindulaisten puolella Venäjääkin vastaan. Rakastan maamiehiäni ja maatani sydämellisesti – mutta rakastan Indiaa ja Mestaria vielä enemmän, eikä *ylenkatseeni* venäläisen hallituksen ja diplomatian *tyhmyyttä* kohtaan tunne rajoja. Semmoinen on tilanne todellisuudessa ja kristallin kirkkaana.

Ah, Mr. Sinnett parka, te *olette isänmaan ystävä* epäilemättä, mutta vielä suuremmassa mitassa olette *vanhoillinen*, jos ymmärrätte, mitä tarkoitan. Niin täytyy olla, jos ette näe, että semmoiset yhtämittaiset *julkiset läjähdykset vastoin Venäjän kasvoja* – „vararikkohuijari“ ja „*valehteleva kerjäläinen*“, joksi teidän Salisburynne nimitti Venäjää julkisesti; ja semmoiset toiset Ranskalle osoitetut kohteliaisuudet teidän lehdessänne voivat ainoastaan synnyttää hirmumyrskyn ja yleisen europalaisen sadekuuron ylitsenne jonakin

kauniina päivänä. Voin vakuuttaa teille, rakas Mr. Sinnett, että jos Venäjää *vihataan* sentähden että sitä pelätään – *vihataan* taas Englantia periaatteessa yleensä. Mutta tällä ei ole mitään tekemistä minun kanssani, ja minun puolestani saatte purra hännät ja nenät toisiltanne Europassa, kunhan vain ette saa häiriötä aikaan Indiassa.

Kaksi tietä on nyt edessänne. Toinen on: polttakaa tämä kirje älkääkä ajatelko sitä sen koommin; toinen: *käyttäkää* sitä, mutta ainoastaan siinä tapauksessa, että olette varma siitä, ettei asiasta hiiskuta lehdissä ja että minun nimeni jää tuntemattomaksi kaikille paitsi *yhdelle*, jolla on auktoriteettia ja joka voi huomauttaa Lord Dufferinille olemaan varuillaan, lyhyesti sanoen ainoastaan semmoiselle, joka voi ryhtyä toimenpiteisiin suunnitellun asian vastustamiseksi. Mutta pyydän teitä, ja luotan teihin *gentlemanina*, kunnian miehenä ja ystävänä, ettette turhan takia saata minulle ikävyyksiä. Ei sentähden, että pelkäisin joutua jonkun ranskalaisen murhattavaksi – kuten eräs teosofimme on minulle varoitukseksi ilmoittanut – sillä semmoisella teolla murhaaja vain saattaisi minut kiitollisuuden velkaan, – mutta sentähden että minua silloin totisesti pidettäisiin kunniantomana *mouchard*'ina, ilmiantavana *vakoilijana*, ja tämä häpeä on pahempi kuolemaa.

Mitä siis neuvotte minua tekemään? Tarvitsen vastaustanne, enkä ryhdy mihinkään, ennenkuin vastaatte. Pitääkö minun neuvoa Mr. – varoittamaan Olcottia vai eikö? Pelkään, että Olcott-raukka joutuu kauheaan hätään, jos hän saa kuulla asiasta – yhtä kaikki – kirjoittakaa ja vastatkaa.

Oletteko nähnyt selonteon viime *vuosikokouksesta* tammikuun *Theosophistissa*? Näyttää kuin kohtalo tahtois, ettei Seura voi laillistua. Mutta kokous meni mainiosti. Terveiset rouva Sinnetille.

Uskollisesti ja vilpittömästi aina teidän

H. P. Blavatsky.

Kuten huomaatte, on tässä jälkimäisessä kirjeessä ennustus, jonka Madame Blavatsky kertoo Mestari Koot Hoomin lausuneen. Ennustuksen mukaan pitäisi englantilaisten – tämän vuosisadan keskivaiheilla ehkä – joutua pois Indiasta tai ainakin luopua vallastaan siellä (sana *retirement* voi tarkoittaa kumpaakin mahdollisuutta). Joka tapauksessa näkyy tästäkin kirjeestä, että Madame Blavatskylla ja hänen Mestareillaan ei ollut tietoa

siitä Englannin maailmanvallasta, joka myöhempien ilmoitusten mukaan kuuluisi „jumalalliseen suunnitelmaan“.

*

Joanna Southcott-liikkeen sihteeri, Mr. J. Carpenter Smith, on lähettänyt minulle pienen kirjoituksen toivomuksella, että se julkaistaisiin Ruusu-Ristissä. Hän kertoo siinä, että liike on herättänyt odottamattoman paljon huomiota Suomessa. Sadat eri tauteja potevat henkilöt ovat pyytäneet Panaceaa ja ruvenneet sitä käyttämään. Mr. Smith jatkaa:

„Panacea-lääke lähetetään aivan vapaasti niille, jotka ilmoittaen tautinsa laadun pyytävät sitä os. C. S. S. c/o J. Carpenter Smith, 46 Ebury Street, London, S. W. 1. Hoito itse on siinä, että lähetetään pieniä valkoisia tabletteja, joita on kyllästetty kutakin eri tautia varten erikseen valmistetulla essensillä – vaikka tämä essensi pohjaltaan on sama.

Sanotaan, että monet suomalaiset ovat parantuneet vakavistakin taudeista tämän hoidon avulla. Meille on kerrottu parantumisista kaikenlaisista vammoista: heikosta näöstä, kuuroudesta, astmasta, ihotaudista j. n. e.

„Hoidossa on tätä nykyä noin 6000 potilasta kaikista maanosista, ja merkillisiä parantumisia on lopullisesti todettu. Mannermaalla on kuuluisia lääkäreitä, jotka mielenkiinnolla seuraavat hoitotapaa ja muutamat kokeilevat sillä omien potilaittensa piirissä.“

Yhdyn mielelläni Mr. Smithin loppuhuomautukseen, että „vaikkei meillä ole mitään patenttia lääkkeestämme, emme ymmärrä, mitä vahinkoa voisi syntyä sen käyttämisestä . . . Monet ovat todistaneet sen puolesta eikä kukaan ole vielä voinut todistaa sitä arvottomaksi; niin ollen näyttää tällä Southcott Panacealla olevan suuri ja kiintoisa tulevaisuus.“

Koska Mr. Smith valittaa minulle, että kieli tuottaa suuria vaikeuksia ja kysyy neuvoani, olen ilmoittanut hänelle, että toimitan ohjeet painettaviksi suomen kielellä, niin pian kuin saan rahallista kannatusta painattamista varten suomalaisilta potilailta. Pyydän siis, että ne, jotka ovat saaneet apua Panacean kautta, lähettävät veljiään ajatellen roponsa minulle. Tilitän kaikesta tässä Ruusu-Ristissä.